

BINKY

Marcela Klofáčová

ilustrace Roman Dekan

GRADA

A
KOUZELNÁ KNIHA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Marcela Klofáčová

**BINKY A KOUZELNÁ KNIHA
BINKY AND THE BOOK OF SPELLS**

Ilustrace Roman Dekan

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s., U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 5227. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdaléna Jimelová
Jazyková úprava Petra Honsová
Jazyková úprava anglické verze Eliška Hulcová a Tascita Gibson
Grafická úprava a sazba Jakub Náprstek
Počet stran 120
První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s., Zlín

© Grada Publishing, a.s., 2013

ISBN 978-80-247-4842-9

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-8427-4 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-8431-1 (ve formátu EPUB)

BINKY

Marcela Klofáčová

ilustrace Roman Dekan

A
KOUZELNÁ KNIHA

OBSAH

ŽABÍ TRÁPENÍ

5

NEPOSLUŠNÁ PRINCEZNA

16

ČUKROVÉ KRÁLOVSTVÍ

28

LESNÍ VÍLA KAPRADINKA

42

ŽABÍ TRÁPENÍ

Jednoho krásného slunečného dne se v rybníčku mezi dvěma potůčky narodila malá žabička, kterou maminka a tatínek pojmenovali Binky.

Binky byla moc veselá a mamince a tatínkovi dělala jenom radost.

Jednou ráno, jakmile se probudila, smutně si povzdechla: „Ach, maminko, proč nemáme v našem domečku žádný obrázek, na kterém jsem já?“

Mamince se udělaly na čele malé vrásky. Věděla, že Binky není stejná jako ostatní žabičky, a tak se snažila, aby se necítila ošklivá.

V tu chvíli se opět ozvalo: „Maminko, maminko, prosím, koupila bys mi malé zrcátko, abych se mohla podívat, jak jsem krásná?“

A maminka se zeptala: „Proč si nepřeješ jiný dárek? Taková bezvýznamná věc, jako je zrcátko, není potřeba. Důležitější je, že tě má každý rád.“

Binky byla tak smutná, že zrcátko nedostane, až jí ho maminka nakonec slíbila. Jen doufala, že Binky nebude nešťastná, až zjistí, že není tak krásná jako její sestry.

Po několika dnech měla žabička narozeniny. Vytoužené zrcátko bylo zabaleno jako nejmenší dárek ze všech a žabička si ho okamžitě všimla. Rozzářily se jí oči a dárek s nedočkavostí rozbalila. Tušila, že se v něm skrývá to, co si nejvíc přála. Ostatní balíčky pro ni nebyly důležité.

Binky se štěstím usmívala. Zrcátko pro ni znamenalo tolik, že zapomněla na celé narozeniny. Na oslavě si nikdo z přítomných nevšiml, že se vzdálila do zahrady, ze které se zanedlouho začal ozývat zoufalý pláč.

„Maminko, maminko! Zrcátko je asi rozbité! Ukazuje samé nehezké obrázky! Jsem nešťastná! Podívala jsem se do zrcátka a zahlédla jsem ošklivou žabičku. To přece nemůžu být já. Nebo snad ano?“ povzdechla si Binky.

Maminka konejšivě odpověděla: „Binky, ty nejsi ošklivá, jen nejsi stejná jako ostatní žabičky.“

Marně tatínek i maminka Binky utěšovali. Celé dny se trápila, až se nakonec rozhodla odejít tajně z domova. Odsákala na kraj rybníka, kde měla od rodičů zakázáno pobývat. Na to místo si nesměla ani pomyslet, protože tu každý den číhalo nějaké nebezpečí.

Přesto si Binky řekla: „Když jsem tak ošklivá, můžu tam, kam nikdo nesmí. Mně se nemůže nic stát.“

Ale stalo se. Na staré vrbě se objevil moudrý vodník a zeptal se žabičky: „Copak se ti přihodilo, Binky?“

Žabička se polekala, ale okamžitě se začala vyptávat: „Jak to, že mě znáš? A kdo jsi?“

Vodník odpověděl unaveným hlasem: „Jsem už starý vodník, a tak znám všechna zvířátka a spousty tajemství, o kterých nikdy nikdo neslyšel, víš? A jmenuji se Kapka!“ řekl důrazně a zmizel ve tmě.

V tu chvíli Binky zbystrila. „Vodníku, vodníku!“ volala. „Kam jsi zmizel? Chtěla bych si s tebou povídat,“ žadonila žabka.

Ze tmy se ozvalo: „A co by tě zajímalo?“ zabručel vodník.

„Opravdu víš všechno?“ zeptala se zvědavě Binky.

„No, to se rozumí, že vím,“ odpověděl vodník.

„Tak mi řekni, proč jsem tak ošklivá?“ zeptala se nešťastná žabka.

„Ale ty nejsi ošklivá, jen jsi jiná, než ostatní,“ opakoval vodník stejná slova jako maminka žabičky. „Nic si z toho nedělej. Všechna trápení se vždy vyřeší,“ uklidňoval Binky.

„A co mi poradiš, abych nebyla tak jiná?“ zeptala se.

„Vím, kdo tě změní v krásnou princeznu,“ řekl přesvědčivě vodník.

„Krásná princezna říkáš?“ Binky zazářila a okamžitě prosila, aby jí vodník prozradil, kam se má vydat hledat krásu.

„Musíš jít do hlubokého lesa, kde najdeš starou čarodějnici Filumínu. Hezky ji poprosíš, aby ti půjčila čarovnou knihu, ve které je kouzlo, co tě promění v krásnou princeznu,“ vysvětloval vodník Kapka.

Binky se moc zaradovala. Tančila a těšila se, že bude krásná. Vodník jen kroutil hlavou, něco si bručel pod vousy a nevěřil, jak může být krása tak důležitá. Po chvíli se žabička zastavila a zavolala na vodníka: „Vodníku, vodníku, prosím, poradiš mi, jak mám čarodějnici Filumínu najít? Určitě znáš cestu,“ prosila nedočkavě Binky.

Vodník překvapeně odpověděl: „A ty se nebojíš jít sama do lesa? Bez maminky a bez tatínka?“

„Nebojím se,“ zalhala žabička. „Jsem už velká a chci se stát krásnou princeznou,“ řekla odhodlaně Binky.

Vodník přesto ještě jednou žabku varoval, že může zabloudit a nikdy už se nemusí vrátit domů.

„Víš, že se můžeš ztratit a už nikdy nespátrít tatínka, maminku a sestřičky?“ zeptal se vážným hlasem.

„To mi nevadí. Jsem rozhodnutá jít tak daleko, jak jen budu muset. Změním se v krásnou princeznu, a to je mé největší přání!“ vysvětlovala Binky.

„No, dobře, když se nebojíš, cestu ti poradím. Pamatuj ale, že to, co uděláš, závisí jen a jen na tobě,“ dával jí rady zkušený vodník Kapka.

„Poslouchej tedy dobře, co ti povím. Musíš přeplavat potůček, který teče vedle našeho rybníka a doskákat do lesa. V hlubokém a temném lese najdeš malou chaloupku, kde bydlí čarodějnice Filumína. Zlá není, toho se bát nemusíš, ale musíš ji pěkně poprosit. Až chaloupku najdeš, zaťukáš na dveře a vstoupíš. Ostatní už víš,“ poradil žabičce moudrý vodník. „A nezapomeň pozdravit!“ stačil ještě zavolat.

Binky neváhala ani minutu, skočila do vody a plavala a plavala, až se dostala k lesu.

„Ach jo, mám velký strach,“ řekla žabička, která v lese, a ještě k tomu sama, nikdy nebyla.

Přes všechny obavy do lesa vstoupila. Šla a šla, a protože se moc bála, začala si zpívat. „*Já jsem malá žabička, nikoho se nebojím, jdu si jenom pro krásu a potom les už opustím.*“ A jak si zpívala a zpívala, najednou se zamyslela a překvapeně řekla: „Proč by mi někdo ubližoval, když nic špatného nedělám?“ Ale raději si zazpívala ještě

jednou: „*Já jsem malá žabička, nikoho se nebojím, jdu si jenom pro krásu a potom les už opustím.*“

Konečně se přestala bát a představovala si, jak bude krásná. Radovala se tak moc, až zapomněla, že se už stmívá a že by si měla najít pelíšek na spaní. Aby jí cesta rychleji utíkala, opět si zazpívala: „*Hop a skok přes potok, budu krásná princezna, pěknoučká a líbezná. Hop a skok, hop a skok. Tralala.*“

A najednou!

„Pozor! Jsi slepá?“ ozvalo se z kapradí. A za chvíli vykoukl ježek.

„Copak tady tak vyzpěvuješ?“ zeptal se.

„Jejda, to jsem se ale polekala,“ vyděšeně vykřikla Binky.

„Kdo jsi a jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Jmenuji se František a malinko jsi mě probudila. My ježkové ještě spíme,“ postěžoval si.

„Tak to se ti moc omlouvám, ale když já mám tak velkou radost, až si musím zpívat,“ řekla vesele Binky.

„Jak to, že se ti chce zpívat, když je taková tma? Copak hezkého se ti přihodilo?“ zeptal se ospale František.

„Tak si představ!“ rozpovídala se žabička, „jdu za čarodějnící Filumínou a ta mě promění v krásnou princeznu.“

A nač ti to bude?“ divil se František.

„Protože nejsem hezká a moc mě to trápí,“ smutně odpověděla žabka.

„Já ti pomůžu, jestli chceš,“ nabídl se ježeček.

„To jenom, abys nešla sama a nebála se v lese,“ řekl po chvíli.

„Budu moc ráda, když půjdeme spolu hledat moji krásu,“ zaradovala se žabička.

A tak se Binky a František chytli za ručičky a šli tmou hlubokým lesem hledat chaloupku čarodějnice Filumíny. František se celou cestu vyptával, jakže to ta Filumína udělá, že ze žabičky bude krásná princezna. A Binky začala vyprávět:

„Představ si, že jsem potkala vodníka Kapku, který ví a zná všechno, jak nikdo jiný. Vodník mi poradil, že čarodějnice Filumína má velkou, ale opravdu velkou knihu kouzel, kde se najde pomoc pro každého. A také mi prozradil, že v té knize je kouzlo, které mě změní v krásnou princeznu.“

Binky ježečkovi povídala a povídala, až se najednou před nimi objevila malá chaloupka s okénkem, ve kterém bylo vidět světýlko.

„To je asi ten domeček, kde bydlí čarodějnice Filumína,“ napadlo Binky.

Ježeček se strachy schoval za velký strom a čekal, co se bude dít.

Žabička zaťukala na dveře: „Ťuky, ťuk.“

A najednou se ozvalo: „Už tě čekám pěknou chvíli.“

Binky se vylekala, ale odvážně vešla do chaloupky. Nikde nikdo. Jenom kocour mňoukal na peci.

„Haló, haló, je tady někdo?“ zeptala se. V rohu malé místnosti se rozsvítila lampička a u stolu seděla babička s milým úsměvem na tváři.

„Dobrý večer,“ řekla Binky.

„Dobrý večer,“ odpověděla babička.

„Vítám tě. Víím, co tě trápí,“ řekla Filumína. „Toužíš se stát krásnou princeznou. Půjčím ti knihu kouzel, ale všechno má svá pravidla a tvá proměna má tři podmínky. Do tří dnů je třeba najít v kouzelné knize jediné správné kouzlo, které z tebe udělá to, po čem toužíš. Toto kouzlo musíš do tří dnů přečíst na kopci, který se jmenuje Emil, jinde by kouzlo ztratilo svou moc. V případě, že se ti to podaří, stane se vše, co si přeješ. Jako krásná princezna budeš okouzlující. Poslední a třetí podmínka je, že si musíš být naprosto jistá tím, co děláš. V případě, že jedinkrát zapochybuješ a budeš litovat svého rozhodnutí, kouzlo se rozplyne a ty se staneš opět žabičkou.“

To čarodějnice Filumína rozvázně radila žabičce, která ji poslouchala, aby něco později nepopletla.

„A jak to tak všechno víš?“ zeptala se opatrně Binky.

„No, přece proto, že jsem čarodějnice,“ zasmála se Filumína.

Binky poděkovala, vzala si knihu kouzel, která byla těžká tak, že ji sotva unesla, a jen si povzdechla: „Jak já mohu najít v tolika kouzlech to pravé?“

„Jen se neboj, kdo chce a má odvahu, své štěstí si najde,“ řekla klidným hlasem Filumína a zmizela i s chaloupkou.

Jen z dálky ještě slabě znělo: „Pamatuj si, jen jedno kouzlo je to pravé!“

Než čarodějnice zmizela, stačila ještě knihu kouzel zmenšit, aby ji ježeček a žabička unesli, a také vyslovila kouzlo, které naučilo zvířátka číst. Bez toho by se nikdy Binky nemohla stát krásnou princeznou, protože by si kouzlo nedokázala přečíst.

František byl celý vystrašený, ale rychle běžel za žabičkou, aby se všechno dozvěděl co nejdřív.

„Povídej! Povídej!“ nedočkavě volal František. „Jaké to bylo? Bála ses hodně? A co máš udělat?“ vyptával se zvědavě.

„Všechno ti budu vyprávět, tak poslouchej,“ řekla žabka.

Zvířátka si sedla do trávy a Binky povídala a povídala, až oba usnuli únavou.

NEPOSLUŠNÁ PRINCEZNA

Hned první den ráno, když se zvířátka probudila, František přišel za Binky s nápadem: „Proč bychom měli čekat, až najdeme kopec jménem Emil, když nějaké kouzlo můžeme vyslovit už dnes?“ přesvědčoval ježeček žabičku.

„Nebude to určitě nic těžkého. Co by se mohlo stát, když ho neuhodneme? Prostě to jen zkusíme,“ podíval se odhodlaně na Binky a zeptal se: „Ty se bojíš?“

Žabička byla na rozpacích, ale nakonec souhlasila.

Binky i František otevřeli knihu a začali obracet stránky. Kouzla se nedala spočítat, kolik jich bylo. Nevěděli si s nimi rady, a tak posedávali mezi spadáným listím. Po chvíli opět nahlédli do knihy a přemýšleli a přemýšleli. A najednou!

„To to bolí! To to bolí!“ ozvalo se.

„Slyšíš to také?“ zeptal se vyděšeně František.

„Au, au, to to bolí!“ byl opět slyšet neznámý hlas.

„Nikde není nic vidět,“ přemýšlel František, odkud se hlas ozývá.

„Stojíš mi na nožičce! To jsi takový necita?“ křičel neznámý.

„Nikoho nevidím,“ divil se ježeček.

„Když mi stojíš na nožičce, nemohu vylézt ven! Jsem schovaný pod listem! Tak už jdi pryč, překážíš mi tady!“ rozčiloval se někdo, ale František ani Binky nikoho neviděli.

„To mi chceš nožičku zlomit nebo co? Už jsem ti jednou řekl, že máš jít pryč,“ stěžoval si cizí hlas.

„Tak nám už řekni, kdo jsi?“ zeptal se starostlivý František a kousek ustoupil.

„No, to ti to trvalo! Báł jsem se, že už nikdy nebudu skákat,“ řeklo podivné zvířátko.

„Uf, uf, jejda, to je dřina. Samé listí! Kdo se má z toho vyhrabat?“ funěl neznámý.

František i Binky nedočkavě čekali, kdo se z listí vyklube a komu ten pisklavý hlas patří.

„Tak to jsem já, cvrček Felix. Váš nový kamarád!“ najednou z listí vyskočil malý tvoreček a s úsměvem se představil.

František i Binky na cvrčka vykukili oči, protože tak malé zvířátko ještě neviděli. „Proč tak koukáte?“ divil se cvrček. „Je na mně něco divného?“

„Ne, není, jen si tě tak prohlížíme,“ řekla Binky.

„Netušíte, jak moc to bolelo! Jsem tak malý, že mi stále někdo ubližuje. Každý mě přehlídí,“ smutně si postěžoval cvrček Felix.

„Neboj, my se o tebe postaráme a už se ti nikdy nic nestane,“ řekl hodný František.

„Tak to budu moc rád, poněvadž jsem velký smolař,“ zajásal Felix. Po chvíli se konečně zeptal: „Kdo jste a kam jdete?“

Zvířátka odpověděla: „Já jsem ježeček František.“ „A já jsem žabička Binky.“ „Hledáme kouzlo, které promění žabku v krásnou princeznu,“ vysvětloval František.

„Tak to já vám pomohu. Já jsem na hledání šikula,“ vykřikoval cvrček Felix, aby ho bylo dobře slyšet.

„Kde máte ta kouzla? Chtěl bych začít čarovat,“ netrpělivě volal a spěchal ke knize.

„Ne tak rychle, Felixi. Vše musíme dobře promyslet. Je to moc důležité, víš?“ rozvážně promlouval František.

Zvířátka si sedla do listí, opřela se o strom a hledala kouzlo pro žabičku. František otáčel jednu stránku za druhou, ale stále nic nenacházeli. Všichni už byli unavení, až najednou František vykřikl: „Přečti toto kouzlo! Jsem si jistý, že je to ono!“

„Nedělej to, Binky. Určitě to není to pravé!“ volal nešťastný Felix.

Žabka váhala, ale byla tak nedočkává, že zapomněla na rady zkušené čarodějnice Filumíny. Bohužel, touha být krásnou princeznou byla silnější než sama žabička.

Kouzlo přes veškerý strach vyslovila: „*MAKALAJ! BAKALAJ! JUF!*“

Najednou se začaly kolem dít strašidelné a neuvěřitelné věci. Stromy se rozestoupily a země se otevřela. Než se František, Binky i malý Felix stačili vzpamatovat, byli v krásné zahradě plné ovoce, různých dobrot a na nebi překrásně svítilo sluníčko.

Jen bylo zvláštní, že kamkoliv se dohlédlo, tam z oken visely černé závoje.

„Kde to jsme?“ zeptal se František.